

Tvrdohlavý Turek.

Napsal Julius Verne.

Aut. překlad Ot. Petrové.

"Což mám k tomu čas, pane Van Mitten?" odtušil Ahmet. Zdálo se nemusím postaratí o obnovení cestovních zásob? Co vidět překročíme hranice ruské země a bylo by skutečně velmi vhodné opatření si potraviny v městě Lazistanu a Anatolie. Zhlédnete zajisté, že nesmím strácet ani okamžiku!
"Ale až to obstaráte," pravil Holandčan, "můžete mně pak několik hodin věnovati?"
"Až to obstarám," děl Ahmet, "musím prohlédnouti náš kočár, porozuměti se s kolářem, aby se šrouby, namazal osy a přešedl se, zdali brzda nepovolila. Na hranicemi nebudeme moci na pravý ani pomýšlet! Proto musím hleděti, aby kočár byl v úplném pořádku, a doufám, že s námi tuto podivnou cestu dokončí."
"Dobře! Ale až to obstaráte?" ptal se Van Mitten.
"Až to obstarám, půjdu na poštovní stanici, kdež si nové oblečení zabezpečím."
"Dobře! Ale až to obstaráte?" ptal se Van Mitten.
"Až to obstarám," zněla odpověď Ahmetova, "bude čas k odjezdu a odjedeme. Nuže opustím"
"Jen ještě okamžik mně počkejte, mladý příteli," pokračoval uševnatý Holandčan. "Jen jednou otázku mně dovolte."
"Pospěšte si, pane Van Mitten!"

odvětil Ahmet, uchopiv ho za ruku. "V tomto okamžiku nemluvíte se svým mladým přítelem."
"A s kým to?"
"Se ženichem Amasie, pane Van Mitten, a víte předobře, že ženich Amasie nesmí ani okamžik ztrácti!"
Po těchto slovech vzdálil se Ahmet, aby učinil přípravy k odjezdu. Van Mitten, všecek jsa rozhořčen, mohl pouze se svým věrným, ale malomyslným sluhou Brunem navštívit toliko málo zajímavé Redutkale.
V poledne byli všichni cestující pohotově k odjezdu. Kočár, byv bedlivě prohlédnut a na různých místech opraven, sliboval ještě dobré služby při dlouhé jízdě dále. Bedna byla opět naplněna potravinami, tak že ohledně stravy nebylo se čeho obávati při jízdě územím asijsko tureckým, jímž měl se kočár dle jízdního rozvrhu ubírat. Ahmet, jakožto obezřetný muž, mohl si blahopřáti, že učinil všechna tato důležitá opatření.
Kéraban v duchu si liboval, jak jeho cesta pokračuje beze všech nehod. Jakého zadostiučinění dostane se mu — staroturku — v okamžiku, až objeví se na levém břehu Bosporu, čimž si posměch z tureckých úřadů, ustanovujících nespravedlivé poplatky! Redutkale bylo vzdáleno již jen asi devadesát verst od hranic tureckých a nejtvrdohlavější ze všech moslemů měl za to, že ani ne za celých čtyřadvacet hodin noha jeho dotkne se rodné půdy. Zde konečně bude opět jako doma.
"Jen dále, synovče, a kéž zachráni nás Allah i nadále!" zvolal v dobrém rozmaru.
"Jen dále, milý strýče!" při svědčoval Ahmet.
A oba usedli na svá místa v kočáře, jsouce následovní Van Mittenem, jenž marně se ohlížel, aby spatřil onen mytologický vrchol Kavkazu, kde ztrátný byl Prometheus za svou svatokrádež.
Kočár zapráskal bičem, koně zařehotali a již již ujížděl kočár dále.
O hodinu později přešel hranici Gurielu, jenž jest od roku 1801 k Mingrélii připojen. Jeho hlavním městem jest Poti, značný to přístav černomořský, kterýž jest železniční spoj s Tiflisem, hlavním to městem Gruzie.
Silnice zabočila trochu do vnitřní úrodné krajiny, v níž sem tam objeví se nějaká vesnička s domky ležícími roztroušeně uprostřed kukuřičných polí. Nic není zvláštějšího nad pohled na tato stavení, jež nejsou zbudována ze dřeva, nýbrž ze spletené slámy, jako nějaký výrobek práce košíkářské. Van Mitten neopomenul zaznamenati tuto zvláštnost do svého zápisníku. A přece nebyly to nikterak nepatrné podrobnosti, jež doufal zapisovati si cestou starou Kolchidou! Snad však bude šťastnější, až dospěje ku břehům Rionu, řece v Poti, jež jest oním slavným Phasem starověku, a máme-li věřiti několika učným zeměpisčům, jedním ze čtyř proudů Edenu.
Za hodinu na to stanuli cestující před železniční tratí vedoucí z Poti do Tiflisu, na místě, kde silnice koleje pletiná, as versta od stanice Sakaria. Tudy musili se ubírat, chtěli-li si zkrátiti cestu, vedoucí do Poti po levém břehu řeky.
Koně stanuli před zavřenou železniční závorou.
Okna kočáru byla spuštěna, tak že Kéraban a jeho dva společníci

mohli pozorovati, co se před nimi děje.
Postilion jal se volati na hlídače trati, jenž se zprvu vůbec ani neobjevil.
Kéraban vyhlédl z kočáru.
"Což ta proklátá železniční společnost," křičel, "bude nás o náš čas okrádati? Proč jest závorá povelozám uzavřena?"
"Bezpochyby, poněvadž pojedete brzy nějaký vlak," prohodil jedno duše Van Mitten.
"Proč by měl jeti vlak?" namítal Kéraban.
Postilion nepřestával volati, avšak bez výsledku. Nikdo se neobjevil před domkem hlídačovým.
"Nechť mu Allah krk zakrouťtí!" zvolal Kéraban. "Nepřijde-li, dovedu si sám otevřítí."
"Uklidněte se, milý strýčku," pravil Ahmet, zadržuje Kérabana, jenž chystal se vystoupiti.
"Mám býti klidový?"
"Ano! Ejhle hlídači!"
Skutečně vyšel ze svého domku, hlídač trati blížil se klidně ku kočáru.
"Můžeme přejeti, ano či ne?" tázal se suše Kéraban.
"Můžete," pravil hlídač. "Vlak z Poti přijede teprve až za deset minut."
"Tedy otevřete závoru a nezdržujte nás zbytečně. Spěcháme!"
"Otevru," děl hlídač.
Po těchto slovech šel nejprve odstrčiti závoru na druhé straně trati a přitel učiniti totéž na straně, kde byl kočár, avšak učinil to zvolna jako člověk, jemuž jsou požadavky cestujících úplně lhostejny.
V Kérabanovi vřelo to již netrpklivostí.
Konečně byl průchod uvolněn a kočár se pohnul, aby trať přešel. V téměř okamžiku objevila se na opačné straně trati skupina cestujících. Někjaký turecký hodnostář, sedě na skvostném oři a provázen jsa jinými čtyřmi jezdci, chvil právě též trať překročiti.
Bylo patrné, že byla to nějaká vznešená osobnost. Jsa stár as pětadvacet roků, seděl hrdě vztyčen na komoni s onou elegancí, jež jest význačnou u plemen asijských. Dostl hezký obličej s očima vášní oživanými, čelo bez lesku, černý vous, jehož licousy až do polovice prsou spíjvaly, ústa s bělostnými zuby, rty, jež nedovedly se usmáti: v celku vzestředil člověka pánovitého, mocného postavením i jménem, zvyklého na provedení své vůle, a jehož jakýkoliv odpor přivedl by až do krajnosti.
Tento neznámý byl oděn pouhým cestovním oblekem, dle módy těch zámožných moslemů, kteří jsou více Asiaty než Evropany.
V okamžiku, kdy kočár ocl se uprostřed trati, střetl se s hloučkem jezdců. Jelikož úzký průchod závorý nedovoloval, aby kočár projel vedle jezdců, musila buď ta či ona strana ustoupiti.
Kočár se tedy zastavil, což též jezdcí učinili; avšak nezdálo se, že neznámý cestující byl by snad v náladě, aby ustoupil kočáru Kérabanovu. Turek proti Turku — toť přivoditi mohlo nějakou zápletku.
"Ustupte!" křičel Kéraban na jezdce, kteří mu cestu zatarasili.
"Ustupte vy!" odtušil mu nově přichozí, zdaje se býti pevně rozhodnut, že ani o krok neustoupí.
"Přijel jsem první!"
"Nuže pojedete druhý!"
"Neustoupím!"
"Já též ne!"
"Já též ne!"
Při tonu, jakým byla slova tato pronesena, hrozilo nebezpečí, že záležitost tato obrátí se ve zlý konec.
"Strýčku!" chlácholil Ahmet, "co záleží nám"

"Záleží mi na tom mnoho!"
"Příteli" domlouval Van Mitten.
"Nechte mne na pokoji!" zahřměl na Kéraban, tak že Holandčan skrčil se do svého koutu v kočáře.
Tu však zakročil hlídač trati, volaje:
"Pospěšte si! Pospěšte si! Vlak z Poti už se blíží! Pospěšte si!"
Avšak Kéraban slov těch ani si nevšiml. Otevřev dvířka kočáru, vystoupil, za ním pak Ahmet a Van Mitten, kdežto Bruno a Nizib též rychle ze své budky vyskočili.
Kéraban kráčel přímo k jezdcí, a uchopiv koně za uzdu, zahřměl, jsa zlostí všecek bez sebe:
"Ustupte mně nebo ne?"
"Nikdy!"
"Však uvidíme."
"Uvidím?"
"Neznáte Kérabana!"
"A vy ne Saffara!"
Skutečně byl to Saffar ve vlastní osobě. Učiniv výlet do jižních končin Kavkazu, vracel se do Poti.
Avšak toto jméno Saffar, toto jméno člověka, jenž opovažoval se vzíti mu koně na poštovní stanici v Kerči, mohlo vztek Kérabanův jen tím více podrážditi. Ustoupiti tomuto muži, jemuž byl již tolik spílal? Nikdy! Raději nechal by se udepati kopyty jeho koně.
"A, toť jste vy, vážený Saffare?" zvolal. "Nuže zpět, vážený Saffare!"
"V před!" pravil Saffar, pokynuv svým průvodčím, aby násilím cestu uvolnil.
Ahmet a Van Mitten vidouce, že nic nebylo by s to, aby Kérabana k ústupu přimělo, spěchali mu na pomoc.
"Tak rychle, rychle!" opakoval hlídač. "Jeďte rychle . . . vize vlak!"
Skutečně bylo slyšeti pískání lokomotivy, ukrývající se ještě za záhybem.
"Zpět!" křičel Kéraban.
"Zpět!" křičel Saffar.
Hučení blížícího se vlaku stávalo se silnější. Hlídač zoufale mával svou červenou vlajkou, aby vlakové zastavil Bylo příliš pozdě Vlak se přihnál
Saffar vida, že nezbyvá více času, aby přešel trať, náhle ucouvl. Bruno a Nizib rychle uskočili stranou. Ahmet a Van Mitten, uchopivše bleskurychle Kérabana, odvlékli jej od kolejí, zatím co postilion vypáhal koně, zahnal je za závoru.
V téměř okamžiku přešel vlak rychlostí blesku, naraziv však na zadní část kočáru, k jehož úplnému odtážení nezbylo více času, roztrhl jej na kusy a zmizel dříve, než se cestující jen poněkud vzpomatovali.
Kéraban, neznaje se zlostí více, chtěl se vrhnouti na svého protivníka; avšak tento, pobízejce koně, překročil hrdě trať, aniž by uznal Kérabana za hodna jediného svého pohledu. Sledován jsa svými čtyřmi jezdci, zmizel tryskem po silnici, táhnoucí se po pravé straně řeky.
"Zbabělec! Bídni!" vzkřikl Kéraban. "Jestli se s ním ještě jednou setkám!"
"Ano, ale prozatím nemáme více poštovního kočáru," pravil Ahmet, pohlížeje na nepoznatele zbytky povozu, odhozené stranou od kolejí.
"Nechť si, milý synovče, nechť si. Ale prošel jsem, a to první." Slova ta věrně značila Kérabana.
V tom přihnalo se několik kozáků, jimž v Rusku svěřena jest hlídka cest. Postehli vše, co se na železniční trati přihodilo. Jich první péčí bylo, že obstoupili Kérabana a uchopili jej za límec. Námítky Kérabanovy,

marné zakročování jeho synovce i přítele, nejprudší odpor onoho nejtvrdohlavějšího člověka pod sluncem, jenž po neuposlechnutí policejních nařízení železničních hrozil zhoršiti své postavení vzpourou proti úředním osobám.
S kozáky nelze žertovati zrovna tak, jako s četníky. Nikdo s nimi nic nepočíná. Necht' tomu již bylo jakkoliv, milý Kéraban odveden byl ku svému největšímu rozhořčení na stanici Sakaria, kdežto Ahmet, Van Mitten, Bruno a Nizib, celí ohromení, stáli ještě nad roztržitým kočárem.
"Teď jsme v hezké bryndě," pravil Holandčan.
"A což můj strýc," děl Ahmet, "nemůžeme jej přec opustiti."
Za dvacet minut na to přijžděl vlak z Tiflisu směrem k Poti. Dívali se
U okna jednoho vagonu objevila se zježená hlava mílého Kérabana, jenž zlostí jsa všecek rudý, koulel hněvivě očima nejen proto, že byl zatčen, nýbrž i proto, že jej tito hrozní kozáci přinutili, aby jel drahou — poprvé ve svém životě.
Bylo však důležité, aby nebyl v tomto postavení opuštěn. Musil býti co nejdříve vyproštěn z této nepřijemné situace, do níž jej byla jedině jeho umíněnost uvedla, aby nebyl návrat do Skutari osudně opožděn.
Zanechal trosky kočáru, jež byly úplně nepotřebny, najal Ahmet káru, postilion zapřáhl do ní své koně a již ujížděl společenost co nejrychleji po silnici do Poti.
Musili urazit šest mil. Za dvě hodiny byli na místě.
Ahmet a Van Mitten sotva že ocitli se v městečku, spěchali k policejnímu úřadu, aby vyprostili nešťastného Kérabana ze zajetí a vrátili mu svobodu.
Zde dověděli se však něco, co nemohlo je valně upokojiti, jak vzhledem k osudu zajatce, tak i vzhledem k možnému novému opoždění.
Kéraban, zaplativ značnou pokutu nejprve za nešetření předpisů, pak za zprotivení se úředním osobám, odevzdán byl do rukou kozáků, kteří měli jej doprovoditi na hranice.
Jednalo se tedy o to, aby byl co nejdříve dohoněn a aby opatřen byl nějaký nový prostředek dopravní.
Ahmet chtěl se ještě dověděti, co stalo se s urozeným Saffarem. Saffar již Poti opustil. Vstoupil na koráb, jenž zastavuje se v různých přístavech maloasijských. Avšak Ahmet nemohl se dověděti, kam cestovala tato vznešená osobnost a neviděl na obzoru leč jen poslední kotouč dýmu parníku, jenž našel Saffara do Trapezuntu.
Pokračování budoucně.

Mlynář odborník

žádá zvdolite touto cestou pp. zaměstnavatele o přiměřené zaměstnání. Přijel jsem s rodinou do Chicaga před 10 měsíci z Čech. Jsem 43 roky stár, mluvím též německy a podotýkám, že jsem pracoval v Čechách ve velkých uměl. válcových mlýnech, jako na Labi, Ohři a j., jako jeden z předních dělníků. Laskavě nabídky si vyprošuji na adresu:
JOSEF ČERMÁK,
422 S. Clinton St.,
Chicago, Ill.

Dr. F. J. Kálal,

český lékař a ranhojič
Zvláštní péči věnuje porodnické, nemocem ženským a dětským.
Úřadovna v Karbach blocku, číslo pokoje 303.—Tel. 1767.
Úřední hodiny: Od 11 do 1 a od 3 do 5.
Obydlí: Jihozáp. roh 18. a Center ul.
Úřední hodiny: Od 1 do 3 odpo. a od 7 do 9 več.
Omaha, Neb. 187